

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวานจงลิ้มสิ่งที่ลูกได้เคยศึกษาเล่าเรียนมาจนถึงเวลานี้ ย้อนกลับไปในวันเด็กของลูก และแล้วลูกจะสามารถสอบผ่านการศึกษาดังนี้
- คำถาม:** อะไรคือสิ่งที่บอกบอกของลูกผู้ที่ได้รับสติปัญญาที่สูงส่ง?
- คำตอบ:** ขณะที่มองเห็นโลกเก่านี้ด้วยดวงตาทั้งสองของร่างกาย พวกเขาไม่เห็นมัน สิ่งนี้อยู่ในสติปัญญาของพวกเขา เค้าบอกว่าโลกเก่านี้กำลังใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว ร่างนั้นเก่าและตมโประธานและดวงวิญญาณก็ตมโประธานด้วยเช่นกัน ดังนั้นเหตุใด เราจึงควรมีความรักต่อสิ่งเหล่านี้เล่า? หัวใจของพ่อมีการเชื่อมโยงกับลูกผู้ที่มีสติปัญญาที่สูงส่งเช่นนั้น เพียงลูกเช่นนั้นที่สามารถคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่ออย่างสม่ำเสมอและสามารถไปทำหน้าที่ในงานรับใช้ด้วยเช่นกัน

โอมชานติ พ่อทางจิตอธิบายแก่ลูกทางจิตที่สุดแสนหวาน ชันยาสซีที่มีชีวิตจำกัดละทิ้งบ้านและครอบครัวของเขาเพราะพวกเขาเชื่อว่าพวกเขาจะหลอมรวมเข้าไปในธาตุบราห์มและเหตุนี้เองพวกเขาจึงเชื่อว่าพวกเขาควรละทิ้งการดึงดูดต่อโลกเก่า นั่นคือสิ่งที่พวกเขาเฝ้าแต่ฝึกฝน พวกเขาไปและคงอยู่ในสันโดษ พวกเขาถือหัตถะโยคีที่มีความรู้ของวัตถุธาตุ พวกเขาเชื่อว่า พวกเขาจะหลอมรวมเข้าไปในธาตุบราห์ม เหตุนี้เองพวกเขาจึงละทิ้งบ้านและครอบครัวของเขาและจบสิ้นความผูกพันยึดมั่นของเขาต่อพวกเขา พวกเขามีการวางแผน อย่างไรก็ตามความผูกพันนั้นไม่ได้ถูกตัดขาดลงทันทีที่ พวกเขา ยังคงจดจำภรรยาและลูกของเขาอยู่เรื่อยๆ ที่นี้ลูกต้องลิ้มทุกสิ่งด้วยสติปัญญาของความรู้ ไม่มีสิ่งใดลูกลิ้มอย่างง่ายดายเวลานี้ลูกมีการสละละทิ้งที่ไม่มีชีวิตจำกัดนี้ ชันยาสซีทั้งหมดมีการจดจำระลึกถึงเช่นกันแต่สติปัญญาของเขาเชื่อว่าพวกเขาจะหลอมรวมเข้ากับธาตุบราห์มและดังนั้นพวกเขาจึงไม่ควรมีส่วนใดของร่างกาย นั่นคือหนทางของหัตถะโยคะ พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาจะละร่างของเขาและหลอมรวมเข้ากับธาตุบราห์ม พวกเขาไม่รู้ว่พวกเขาสามารถไปสู่ดินแดนแห่งความสงบได้อย่างไร เวลานี้ลูกรู้ว่าลูกต้องไปยังบ้านของลูก เมื่อผู้คนเคยมาจากต่างประเทศพวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาต้องมาโดยผ่านทางบอมเบย์ เวลานี้ลูกมีศรัทธาที่มั่นคงด้วยเช่นกัน ผู้คนมากมายพูดว่าความบริสุทธิ์ของลูกดี ความรู้ของลูกดี และองค์กรของลูกดี ผู้เป็นแม่ทำงานอย่างหนักมากเพราะพวกเขารออธิบายอย่างไม่รู้เหนียว พวกเขาใช้ร่างกาย จิตใจ และสมบัติของเธอนั่นเองพวกเขาก็เป็นที่ยื่นชอบ อย่างไรก็ตามผู้คนเหล่านั้นจะไม่เคยมีความคิดใดๆ ที่จะฝึกฝนสิ่งนี้ด้วยตนเอง แทบจะไม่มีใครปรากฏออกมา แม้กระทั่งพ่อก็พูดว่า เพียงกำมือเดียวจากหลายๆ ลานเท่านั้นที่ปรากฏออกมา นั่นคือผู้ที่มาหาลูก อย่างไรก็ตามโลกเก่านี้จะสิ้นสุดลง ลูกรู้ว่าพ่อได้มาแล้วในเวลานี้ ไม่ว่าลูกจะได้สัมผัสหรือไม่ก็ตามจิตสำนึกก็บอกว่าพ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัดได้มาแล้ว ลูกรู้ด้วยเช่นกันว่ามีพ่อเพียงผู้เดียวเท่านั้น พ่อเหนือโลกนั้นคือมหาสมุทรแห่งความรู้พ่อทางร่างจะไม่เคยเรียกว่าเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ คือพ่อที่มาและให้คำแนะนำของท่านแก่ลูก ลูกรู้ว่าโลกเก่านี้จะสิ้นสุดลง เราได้จบสิ้นวงจรของ 84 ชาติเกิดแล้ว เวลานี้เรากำลังเพียรพยายามเพื่อกลับไปยังดินแดนแห่งความสุขผ่านดินแดนของความสงบ เราต้องไปสู่ดินแดนแห่งความสงบแล้วเราต้องกลับมาจากที่นั่น ผู้คนมีความสับสนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เมื่อมีใครบางคนตายผู้คนคิดว่าเขาได้ไปสู่ไวกูณท์ (สวรรค์) แต่สวรรค์อยู่ที่ใด? เพียงชาวบาร์ตเท่านั้นที่รู้จักชื่อของสวรรค์ ผู้คนของศาสนาอื่นๆ ไม่รู้สิ่งนี้ พวกเขาเพียงได้ยินชื่อและมองเห็นรูปภาพของสวรรค์ พวกเขามองเห็นวัดมากมายของเหล่าเทพ เช่นวัดดิลาลา วัดนั้นถูกสร้างขึ้นด้วยค่าใช้จ่ายหลายแสนหลายล้านรูปี พวกเขาเฝ้าแต่สร้างวัดเหล่านั้น เหล่าเทพเรียกว่าเป็นไวชนาฟ พวกเขาเป็นของราชวงศ์ของวิษณุ ถึงอย่างไรพวกเขาก็บริสุทธิ์ ยุคทองเรียกว่าเป็นโลกที่บริสุทธิ์ ในขณะที่นี่คือโลกที่ไม่บริสุทธิ์ ความสวดอกสบายของยุคทองไม่ได้คงอยู่ที่นี้ ที่นี้เมล็ดข้าวและธัญพืชทั้งหมดดลาลา ทุกสิ่งกลับมามตมโประธาน รสชาติของสิ่งเหล่านี้ก็ตมโประธานด้วยเช่นกัน เมื่อลูกสาวเข้าญาณพวกเขาก็กลับมาพูดว่าพวกเขาดื่มสุปรัส (น้ำมะม่วง) และน้ำมะม่วงนั้นก็อร่อยมาก ที่นี้เช่นกันเมื่อผู้คนรับประทานอาหารที่ปรุงโดยลูก พวกเขาก็พูดว่าอาหารนั้นรสชาติดีมากเพราะลูกทำอาหารนั้นอย่างดี ทุกคนรับประทานตามความพอใจของเขา ไม่ใช่ว่าอาหารรสชาติดีเพราะลูกเตรียมสิ่งนั้นขณะที่อยู่ในโยคะ ไม่เลย นั่นเป็นเพียงการฝึกฝน บางคนปรุงอาหารอย่างดีมาก ที่นั้นทุกสิ่งสโตประธานและเหตุนี้เองจึงมีผลกำลังอย่างมาก เมื่อสิ่งนั้นกลับมามตมโประธานผลกำลังก็ลดลงแล้วก็มีโรคภัยต่างๆ และความทุกข์ทรมานจากสิ่งนั้น ชื่อที่แท้จริงคือดินแดนแห่งความทุกข์ ไม่มีเรื่องของความทุกข์ในดินแดนแห่งความสุข เราจะไปสู่สถานที่ซึ่งมีความสุขอย่างมากที่เรียกว่าเป็นความสุขของสวรรค์ ลูกเพียงแต่ต้องกลับมาบริสุทธิ์และนั่นก็เป็นเพียงแค่นี้ด้วยเช่นกัน อย่าคิดเกี่ยวกับอนาคต อย่างน้อยที่สุดกลับมาบริสุทธิ์ในเวลานี้! ก่อนอื่นใด คิดว่าใครที่กำลังบอกสิ่งนี้

แก่ลูก ลูกต้องให้คำแนะนำของพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด ลูกได้รับมรดกของความสุขจากพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด แม้กระทั่งพ่อทางร่างของลูกก็จดจำพ่อเหนือโลกและสติปัญญาของเขาก็ไปสู่เบื้องบน ลูกผู้ที่มีศรัทธาที่มั่นคงในสติปัญญานั้นรู้สึกอยู่ภายในว่าลูกจะอยู่ในโลกนี้อีกเพียงไม่กี่วันเท่านั้น ร่างนี้เป็นเช่นเปลือกหอย ดวงวิญญาณกลายเป็นเช่นเปลือกหอยด้วยเช่นกัน สิ่งนี้เรียกว่าการวางเฉย เวลาลูกรู้จักละคร บทบาทของหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาต้องดำเนินไป ทุกคนต้องแหว่อยู่กับความเลื่อมใสศรัทธา ไม่มีความจำเป็นที่จะไม่ชอบสิ่งนั้น ชนยาสซีทำให้ผู้คนไม่ชอบสิ่งนั้น พวกเขาทั้งหมดไม่มีความสุขที่บ้าน พวกเขาไม่ได้ทำให้ตนเองมีความสุขด้วยการจากไป ไม่มีใครสามารถกลับไปสู่การหลุดพ้น ไม่มีผู้ใดที่มาแล้วสามารถจะกลับไปได้ ทุกคนอยู่ที่นี้ ไม่มีแม้แต่บุคคลเดียวที่ไปสู่ดินแดนนิพพานหรือธาตุบราห์มา พวกเขาคิดว่าผู้หนึ่งผู้นี้หลอมรวมเข้าไปในธาตุบราห์มา ทั้งหมดนั้นอยู่ในคัมภีร์ของหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา พ่อพูดว่า อะไรก็ตามที่มีในคัมภีร์ทั้งหมดเหล่านั้น นั่นคือหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา เวลาลูกได้รับความรู้และเหตุนี้เองจึงไม่มีความจำเป็นสำหรับลูกที่จะศึกษาสิ่งใด อย่างไรก็ตามมีบางคนที่มีนิสัยของการอ่านนวนิยาย พวกเขาไม่มีความรู้อย่างเต็มที่ พวกเขาเรียกว่าผู้ที่มีความรู้เหมือนไก่อ่อน พวกเขาไปนอนในตอนกลางคืนและอ่านนิยาย และดังนั้นสภาวะของพวกเขาก็เป็นเช่นไรที่นั่นพ่อพูดว่า ลืมทุกสิ่งที่ลูกได้ศึกษามา ชั่งแหว่ตนเองในการศึกษาทางจิตนี้ พระเจ้าเป็นผู้ที่กำลังสอนสิ่งนี้แก่ลูกและด้วยสิ่งนี้ลูกจะกลายเป็นเทพถึง 21 ชนิดเกิด ลูกต้องลืมทุกสิ่งที่ลูกได้ศึกษามาจนกระทั่งเวลานี้ กลับไปสู่วัยเด็กของลูก พิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ แม้ว่าลูกจะมองเห็นทุกสิ่งด้วยดวงตาเหล่านั้น มองแต่อย่าเห็น ลูกได้รับสติปัญญาที่สูงส่งและสายตาที่สูงส่งดังนั้นลูกเข้าใจว่าทั้งโลกนี้เก่าเวลานี้โลกนี้จะสิ้นสุดลง ทุกสิ่งที่นี่จะเปลี่ยนไปเป็นสุสาน แล้วเหตุใดลูกจึงควรผูกพันหัวใจของลูกกับสิ่งนั้นเล่า? เวลาลูกต้องกลายเป็นผู้ที่เปื้อนของดินแดนแห่งเทวดานางฟ้า เวลาลูกกำลังนั่งอยู่ระหว่างสุสาน (คาปริสถาน) และดินแดนของเทวดานางฟ้า(ปารีสถาน) เวลานั้นดินแดนของเทวดานางฟ้ากำลังถูกสร้างขึ้น เวลาลูกกำลังนั่งอยู่ในโลกเก่าแต่โยคะของสติปัญญาของลูกได้ไปที่นั่นในเวลานี้ ลูกกำลังเพียรพยายามสำหรับโลกใหม่ เวลาลูกกำลังนั่งอยู่ตรงกลางเพื่อที่จะกลายเป็นมนุษย์ที่สูงส่งที่สุด ไม่มีใครรู้เกี่ยวกับยุคบรรจบพบกันที่มีสิริมงคลที่สุดนี้ พวกเขาไม่เข้าใจแม้กระทั่งความหมายของเดือนของบุญที่มีสิริมงคลหรือปีที่มีสิริมงคล ยุคบรรจบพบกันที่มีสิริมงคลที่สุดมีช่วงเวลาที่ยาวนานมาก หากลูกข้ามมหาวิทยาลัยภายหลัง,หลังจากเวลานั้น ลูกต้องทำความเพียรพยายามอย่างมาก การจดจำระลึกถึงแทบจะไม่มีอยู่ในบางคน มายาเฝ้าแต่เป็นเหตุของอุปสรรค พ่ออธิบายว่า โลกเก่านี้จะสิ้นสุดลง แม้ว่าพ่อจะนั่งที่นี้และลูกเห็นทุกสิ่ง สติปัญญาของลูกก็ตระหนักว่าทั้งหมดนี้จะสิ้นสุดลง ไม่มีสิ่งใดจะหลงเหลืออยู่ นี่คือโลกเก่าและลูกมีการวางเฉยในสิ่งนั้น ร่างกายทั้งหมดก็แก่ชราด้วยเช่นกัน ร่างกายนั้นเก่าและดโมประธานและดวงวิญญาณก็ดโมประธาน เราควรทำอะไรเมื่อเห็นสิ่งต่างๆเช่นนั้น? ไม่มีสิ่งใดนี้จะหลงเหลืออยู่ ดังนั้นเราไม่ควรมีความรักต่อสิ่งเหล่านั้น หัวใจของพ่อสัมผัสได้โดยลูกผู้ที่จดจำพ่อเป็นอย่างดีและลูกผู้ที่ทำงานรับใช้ ถึงอย่างไรทุกคนก็คือลูก มีลูกมากมายไม่ใช่ทุกคนจะเห็นพ่อ พวกเขาไม่รู้จักแม้กระทั่งประชาบิดา บราห์มา พวกเขาได้ยินชื่อประชาบิดา บราห์มาแต่พวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขาได้รับอะไรจากท่าน มีวัดที่สร้างให้แก่บราห์มา พวกเขาได้วาดภาพบราห์มาพร้อมกับหมวดเครา อย่างไรก็ตามไม่มีใครจดจำท่านเพราะลูกไม่ได้รับมรดกจากท่าน ดวงวิญญาณได้รับมรดกจากพ่อทางร่างของเขาและพ่อเหนือโลก ไม่มีใครแม้กระทั่งรู้จักประชาบิดา บราห์มา สิ่งนี้อัจฉริยะ เป็นพ่อที่ไม่ได้ให้มรดกแก่ลูกต้องเป็นพ่อทางจิตใช่ไหม? มีมรดกที่มีขีดจำกัดและมรดกที่ไม่มีขีดจำกัด ไม่มีมรดกอื่นๆในระหว่างนั้น แม้ว่าเขาจะถูกเรียกว่าเป็นประชาบิดาก็ไม่มีมรดกใดจากเขา พ่อทางจิตนี้ได้รับมรดกของเขาจากพ่อเหนือโลกด้วยเช่นกัน ดังนั้นเขาจะให้มรดกได้อย่างไร? พ่อเหนือโลกให้มรดกผ่านเขา เขาคือพาหนะ เหตุใดลูกจึงจดจำเขา เขาเองต้องจดจำพ่อนั้นด้วย ผู้คนเหล่านั้นคิดว่าลูกพิจารณาว่าบราห์มาเป็นพระเจ้า บอกพวกเขาว่า เราไม่ได้รับมรดกจากบราห์มา เราได้รับมรดกจากชีพบบา ผู้นี้คือตัวกลางในระหว่างกลาง เขาเช่นกันคือนักเรียนเหมือนเรา ไม่มีเรื่องของความกลัว พ่อพูดว่าในเวลานี้ทั้งโลกดโมประธาน ลูกต้องกลับมาสโตประธานด้วยพลังโยคะ ลูกได้รับมรดกที่มีขีดจำกัดจากพ่อทางร่างของลูก เวลาลูกต้องเชื่อมโยงสติปัญญาของลูกกับพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด พ่อพูดว่า ลูกจะไม่ได้รับสิ่งใดจากใครแม้แต่จากเหล่าเทพนอกจากพ่อผู้เดียว ในเวลานี้ทั้งหมดนั้นดโมประธาน ถึงอย่างไรลูกก็ได้รับมรดกจากพ่อทางร่างของลูกอยู่แล้ว ดังนั้นลูกต้องการอะไรจากลักษมีและนารายณ์นี้ ผู้คนเหล่านั้นคิดว่าพวกเขาเป็นอมตะและพวกเขาไม่มีวันตาย ลักษมีและนารายณ์ไม่เคยกลับมาดโมประธาน อย่างไรก็ตามลูกรู้แล้วว่าผู้ที่เคยสโตประธานก็ไปสู่สภาพที่ดโมประธาน ศรีกฤษณะได้รับการพิจารณาว่าสูงส่งยิ่งกว่าลักษมีและนารายณ์เพราะพวกเขาคือผู้แต่งงาน กฤษณะบริสุทธิ์ตั้งแต่เกิดและเหตุนี้เองจึงมีคำสรรเสริญมากมายของกฤษณะ พวกเขาเฝ้าเปิดให้กับกฤษณะ พวกเขาเฉลิมฉลองวันเกิดของกฤษณะด้วยเช่นกัน เหตุใดพวกเขาจึงไม่เฉลิมฉลองวันเกิดของลักษมีและนารายณ์? เนื่องจากการไม่มีความรู้พวกเขาได้แสดงให้เห็นกฤษณะในยุคทองแดง พวกเขาพูดว่า ความรู้ของกฤษณะนั้นได้รับในยุคทองแดง เป็นสิ่งที่ยากมากที่จะอธิบายแก่ใครบางคน! พวกเขาพูดว่าความรู้มีมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ครั้งบรรพกาลเนิ่นนานมา อย่างไรก็ตามเนิ่นนานมาตั้งแต่เมื่อไหร่? ไม่มีใครรู้สิ่งนี้ พวกเขาไม่รู้แม้กระทั่งพวกเขาเริ่มกราบไหว้บูชา

ตั้งแต่เมื่อไหร่ และเหตุนี้เองพวกเขาจึงพูดว่าพวกเขาไม่รู้จักผู้สร้างหรือตอนเริ่มตอนกลางและตอนจบของโลก เนื่องจากการพูดว่าระยะเวลาของวงจรคือหลายแสนปี พวกเขาพูดถึงเวลาตั้งแต่ครั้งบรรพกาลเนิ่นนานมา แต่พวกเขาไม่รู้ว่เวลาหรือวันที่อะไรเลย พวกเขาไม่เฉลิมฉลองวันเกิดของลักษณะและนารายณ์ นั่นเรียกว่าเป็นความมืดมิดของความไม่รู้ มีลูกบางคนเช่นกันที่ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้อย่างถูกต้องแม่นยำ เหตุนี้เองจึงมีคำกล่าวว่า คนที่ซ้าง คนที่มั่ว และกองทัพเท้า จะเข้กินซ้าง จะเข้เน้นตัวใหญ่และเขากลิ้นลูกได้อย่างสิ้นเชิงเหมือนกับงูที่กลืนกบ เหตุใดพระเจ้าจึงเรียกว่าเป็นนายของสวนดอกไม้ คนสวนและคนพายเรือ? ลูกเข้าใจสิ่งนั้นในเวลานี้ พ่อมาและทำให้ลูกข้ามมหาสมุทรของยาพิษ ทานพา ลูกข้ามไป และเหตุนี้เองลูกจึงพูดว่า พาเรือของนั้นข้ามฟาก เวลานั้นลูกรู้ว่าลูกข้ามฟากไปอย่างไร บาบากำลังพาเราไปสู่มหาสมุทรแห่งน้ำนม ไม่มีเรื่องของความเจ็บปวดหรือความทุกข์ที่นั่น ลูกได้ยินสิ่งนี้และบอกผู้อื่นว่าคนพายเรือผู้ที่พาเรือของเราข้ามฟากกำลังบอกเราว่า พิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ก่อนหน้านั้นลูกเคยอยู่ในมหาสมุทรแห่งน้ำนมและเวลานี้ลูกได้มาถึงมหาสมุทรแห่งยาพิษ ในตอนแรกลูกเคยเป็นเทพ สวรรค์คือสิ่งมหัศจรรย์ของโลก สิ่งมหัศจรรย์ทางจิตของทั้งโลกคือสวรรค์ เพียงได้ยินชื่อของสวรรค์ลูกก็มีความสุข ลูกอยู่ในสวรรค์ ที่นี้พวกเขาแสดงให้เห็นเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ พวกเขาเรียกทั้งหมดว่าเป็นสิ่งมหัศจรรย์แต่ไม่มีใครสามารถอาศัยอยู่ที่นั่น ลูกกำลังกลายเป็นนายของสิ่งมหัศจรรย์ของโลก พ่อสร้างสวรรค์เช่นนั้นที่น่าอัศจรรย์เช่นนั้นเพื่อให้ลูกอาศัยอยู่ ลูกกลายเป็นมหาเศรษฐีถึง 21 ชาติเกิดดังนั้นลูกควรมีความสุขมากที่ลูกกำลังข้ามไปอีกฝั่งหนึ่ง ลูกต้องเคยไปสวรรค์มาหลายต่อหลายครั้ง ลูกเฝ้าแคว้นไปในวงจรนี้ ลูกควรทำความเพียรพยายามเช่นนั้นที่ลูกเข้ามาสู่โลกใหม่ก่อน ลูกจะรู้สึกเหมือนไปบ้านเก่า บาบาย้ำว่าลูกต้องเพียรพยายามเพื่อไปสู่โลกใหม่ บาบากำลังทำให้เรากลายเป็นนายของสิ่งมหัศจรรย์ของโลก แล้วเหตุใดเราจึงไม่จดจำพ่อเช่นนั้นเล่า? ลูกต้องทำความเพียรพยายามอย่างมาก มองโลกนี้แต่ไม่เห็น พ่อพูดว่า แม้ว่าพ่อจะเห็นทุกสิ่ง พ่อมีความรู้ที่พ่อเป็นนักเดินทางอีกเพียงไม่กี่วัน ในทำนองเดียวกันลูกเช่นกันมาที่นี้เพียงเพื่อเล่นบทบาทของลูก ดังนั้นขจัดความผูกพันยึดมั่นออกจากสิ่งนั้น อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานั้นได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัณฑิตา พ่อทางจิตพูดนมัสต์กับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. อยู่อย่างไม่วางเว้นในการศึกษาทางจิตเสมอ อย่าผูกฝืนนิสัยที่ไม่ดีในการอ่านนวนิยายฯลฯ ลืมสิ่งใดก็ตามที่ลูกได้เคยศึกษามาจนถึงเวลานี้และจดจำพ่อ

2. อาศัยอยู่ในโลกเก่านี้ด้วยการพิจารณาว่าตนเองเป็นแขก อย่ามีความรักใดต่อโลกเก่านี้ มองโลกนี้แต่อย่าได้เห็น

พร: พร: ขอให้ลูกเป็นนักแสดงเอกผู้ที่มีสิทธิ์ทั้งหมดและเอาชนะปัญหาทั้งหมดราวกับว่าลูกกำลังเล่นเกม ไม่ว่าสถานการณ์หรือปัญหาจะเป็นเช่นไร อย่าถูกควบคุมด้วยปัญหา แต่มีสิทธิ์ทั้งหมดและเอาชนะปัญหาทั้งหมดในลักษณะเช่นนั้นเหมือนกับลูกเล่นเกม ภายนอกลูกอาจจะมึนบทบาทของการร้องไห้ แต่ลูกควรมีความรู้สึกอยู่ภายในว่าทั้งหมดนี้เป็นเกมซึ่งเรียกว่าละคร และเรานั้นเป็นนักแสดงเอกในละครนี้ นักแสดงเอกหมายถึงผู้ที่เล่นบทบาทอย่างถูกต้องแม่นยำ ดังนั้นพิจารณาปัญหาที่ใหญ่ใดๆ ว่าเป็นเกมและทำให้ปัญหานั้นเบา อย่าได้มีภาระใดๆ

คติพจน์: เฝ้าแต่ไตร่ตรองความรู้อย่างสม่ำเสมอและลูกจะอยู่อย่างสดชื่นแจ่มใสและได้รับการปกป้องจากการดึงดูดของมายา

*** โอม ชานติ ***